

עליהן קיבוץ כפר גלעדי. הן נקראו באידיש "ואסערבונדן" "פֿרגבונדן". כפר גלעדי "כבש" - או קיבל - לאט לאט את האדמות האלה כאשר אנשי מטולה חדלו לעבד אותן.

אצל הערבים לכל חלקה היה שם. מפות המנדט עדיין ציינו את שמות החלקות בערבית. בכיוון משגב עם של היום היתה אדמת "ניחה", "טיון" ליד כפר גלעדי היום, ואדמת "טלחה" - תל-חי.

היתה חלקה בשם "כתים" בכוון עמק עיון. השטח שנקרא "טאוויל" אותו שטח לא מנוקז בעמק עיון, היה מעובד בידי קבוצה של 8 איכרים. היתה חלקה שנקראה זיקרה. שטחים נוספים נקראו תרחבניה, חמארה וגורה אל חליל.

תעלות הניקוז ניקזו את המים בצורה פרימיטיבית. התעלות לא נשמרו, ונהרסו במשך הזמן על-ידי החרישים.

קבוצה אחרת מנתה שישה איכרים. אלה קיבלו לעיבוד את האדמות של טלחה (מאוחר יותר תל-חי). ניתן היה להשקות אדמות אלה ממעיין הטיון שנמצא מעל תל-חי והזרים מים טובים כל השנה.³⁶

המרחק מן המושבה עד לטלחה הכביד. קשה לצאת יום-יום ולבזבז שעות עד אשר מגיעים לעבודה.

הפתרון נמצא על ידי מגורי החרתים הערבים במקום. את השוורים - בהמות העבודה - החזיקו במערה.

את החצר הידועה בטלחה (תל-חי) בנה קלוורסקי בשנים 1907-1908. בששת החדרים שנבנו, גרו שישה עובדים ערביים עם משפחותיהם. החדר העליון - העלייה, היה מקום עבור האיכרים כאשר באו למקום לעבודה ולהשגחה. שאר המבנים שימשו לאחזקת בהמות העבודה ומתבנים.

הייתי שם פעם, עוד לפני שנבנו הבניינים של תל-חי. נסעתי עם אליוביץ הזקן - הייתי ילד - ישבנו תחת עץ צפצפה והוא הראה לי איך עושים חליל מענף צפצפה ירוק.

הדייש התבצע בטלחה במקום, בדישה ערבית. בעגלות ועל-גבי חמורים הובילו למושבה את שקי התבואה. גרעינים בנפרד, קש ותבן בשקים גדולים שנקראו "חיישות".

אם אינני טועה, כל ששת האיכרים שאדמתם היתה בטלחה עזבו במשך הזמן את מטולה.